

Kancelaria Prawna S.C.
„Sitna – Waliduda – Wrzesiński – Byra”

Wrocław, dnia 20 września 2010 r.

Do

Trybunału Konstytucyjnego

Al. Szucha 12a

00-918 Warszawa

Skarżący: M Ś , zam. w przy ul. ,
zast. przez pełnomocnika adw. Roberta Wrzesińskiego z Kancelarii Prawnej
s.c. „Sitna – Waliduda – Wrzesiński – Byra” przy ul. Podwale 36a we
Wrocławiu (50-040). Nr wpisu na listę adwokatów: 549.

Skarga konstytucyjna

**w sprawie zgodności ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych z Konstytucją
Rzeczypospolitej Polskiej**

I. Działając jako pełnomocnik Skarżącego, którego pełnomocnictwo przedkładam w załączeniu, na podstawie art. 79 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. z 1997 r. Nr 78, poz. 483; z późn. zm.) w zw. z art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. z 1997 r. Nr 102, poz. 643; z późn. zm.), wnoszę o:

- 1) **stwierdzenie niezgodności przepisu art. 8 ust. 2 pkt 1 ustawy z 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (tekst jednolity; Dz.U. z 2010 r. Nr 90, poz. 593; z późn. zm.) z przepisem art. 45 ust. 1 i art. 77 ust. 2, a także art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z 2 kwietnia 1997 r., albowiem ww. przepis ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, wyłączając**

SWWB
Kancelaria Prawna S.C.
„Sitna-Waliduda-Wrzesiński-Byra”

50-040 Wrocław
ul. Podwale 36a
NIP: 897-13-95-136

tel./fax 071 342 80 68
tel. 071 342 80 78
071 344 77 80
071 342 48 38

kancelaria@swwb.wroclaw.pl
www.swwb.wroclaw.pl

możliwość zaskarżenia do sądu administracyjnego decyzji w sprawach wyznaczenia, przeniesienia i zwolnienia ze stanowiska służbowego oraz przeniesienia do rezerwy kadrowej lub do dyspozycji, pozbawia Skarżącego jego konstytucyjnego prawa do sądu; a takie ograniczenie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw nie jest konieczne w demokratycznym państwie dla zachowania bezpieczeństwa lub porządku publicznego;

- 2) zasądzenie na rzecz Skarżącego kosztów postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przewidzianych.

II. Podstawy skargi konstytucyjnej:

- 1) Skarżący łączy naruszenie prawa do sądu, o którym mowa w art. 45 ust. 1 i art. 77 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z postanowieniem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia .06.2010 r. w sprawie o sygn. akt [brak danych], Postanowieniem tym oddalono skargę kasacyjną od postanowienia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W [brak danych] z dnia .02.2010 r. w sprawie o sygn. akt [brak danych], które z kolei odrzuciło skargę na decyzję Ministra Obrony Narodowej nr [brak danych] z .07.2009 r. utrzymującą w mocy decyzję Ministra Obrony Narodowej nr [brak danych] z .05.2009 r. odmawiającą stwierdzenia nieważności decyzji Szefa Sztabu Generalnego Wojska Polskiego nr [brak danych] z .02.2009 r. i decyzji – rozkazu personalnego Dowódcy Wojsk Lądowych nr [brak danych] (punkt [brak danych]) z .12.2008 r. w przedmiocie zwolnienia i wyznaczenia Skarżącemu nowego stanowiska służbowego.

Orzeczenie Naczelnego Sądu Administracyjnego, jak też poprzedzające je postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W [brak danych] zostało wydane na podstawie art. 8 ust. 2 pkt 1 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych. Zgodnie z tym przepisem skarga do właściwego sądu administracyjnego nie może być wniesiona na decyzje w sprawach wyznaczenia, przeniesienia i zwolnienia ze stanowiska służbowego oraz przeniesienia do rezerwy kadrowej lub do dyspozycji. W ocenie Skarżącego, pozbawienie Skarżącego prawa dostępu do sądu prowadzi do naruszenia jego konstytucyjnych praw, o których mowa w art. 45 ust. 1 i art. 77 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

- 2) Skarżący wyczerpał przysługujące mu środki zaskarżenia. Jak bowiem stanowi art. 168 § 1 ustawy z 30.08.2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami

w wyroku z 9.06.1998 r. w sprawie o sygn akt K 28/97 i z tej przyczyny nie było potrzeby kierowania pytania prawnego.

Naczelny Sąd Administracyjny, cytując ww. wyrok Trybunału Konstytucyjnego, podał, że sprawy wyznaczenia (zwolnienia) lub przeniesienia na stanowisko służbowe mają osobliwy charakter, gdyż nie wiążą się one w sposób bezpośredni z realizacją konstytucyjnych wolności i praw człowieka i obywatela. Ograniczenie prawa do Sądu w tych sprawach jest dopuszczalne w związku z koniecznością zapewnienia spójnego i sprawnego funkcjonowania sił zbrojnych i zagwarantowania realizacji ich konstytucyjnych zadań, w szczególności określonych w art. 26 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Dowód: - postanowienie NSA z .06.2010 r. w sprawie o sygn. akt

W ocenie Skarżącego, stanowisko Naczelnego Sądu Administracyjnego, opierające się na cytowanym wyroku Trybunału Konstytucyjnego, nie zasługuje na aprobatę. Przepis art. 8 ust. 2 pkt 1 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych narusza konstytucyjne prawo Skarżącego do Sądu wyrażone w art. 45 ust. 1 i art. 77 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Zgodnie z art. 8 ust. 2 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych skarga do właściwego sądu administracyjnego nie może być wniesiona na decyzje w sprawach:

- 1) **wyznaczenia, przeniesienia i zwolnienia ze stanowiska służbowego oraz przeniesienia do rezerwy kadrowej lub do dyspozycji;**
- 2) mianowania na stopień wojskowy;
- 3) przeniesienia do innego korpusu osobowego lub do innej grupy osobowej;
- 4) skierowania do wykonywania zadań służbowych poza jednostką wojskową.

Tymczasem, jak wskazuje art. 45 ust. 1 Konstytucji RP **każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd. W tym miejscu należy zauważyć, że wykładnia językowa tego przepisu jednoznacznie przesądza, iż podmiotem tego prawa jest każdy, a więc każda jednostka niezależnie od tego czy jest „zwykłym obywatelem” czy też obywatelem znajdującym się w specyficznym stosunku służbowym (zawodowym) z Wojskiem Polskim. Zatem niekonstytucyjne i bezprawne jest zamknięcie stronie drogi do wniesienia środka zaskarżenia od decyzji, którą Skarżący może uznać za niesłuszną i krzywdzącą, a nadto za naruszającą jej prawa i stanowiącą o obowiązkach. Należy bowiem zauważyć, że wyłączenie decyzji organów wojskowych spod kontroli sądu**

administracyjnego, pozbawia żołnierza zawodowego de facto ochrony jego praw podmiotowych w postaci gwarancji proceduralnych w postępowaniu administracyjnym i sądowym, które przecież winny dotyczyć wszystkich grup zawodowych i być takie same dla wszystkich obywateli (vide: wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 maja 2008 r. SK 57/06). Jak słusznie zauważył TK – korzystając przy tym z wcześniejszego swojego wyroku z dnia 9.06.1998 r. w sprawie o sygn. akt K 28/97, prawo do sądu „*jest jednym z podstawowych praw jednostki i jedną z fundamentalnych gwarancji praworządności. Na konstytucyjne prawo do sądu składa się w szczególności:*

- 1) prawo dostępu do Sądu, tj. prawo uruchomienia procedury przed Sądem - organem o określonej charakterystyce (niezależnym, bezstronnym i niezawisłym),*
- 2) prawo do odpowiedniego ukształtowania procedury sądowej, zgodnie z wymogami sprawiedliwości i jawności;*
- 3) prawo do wyroku sądowego, tj. prawo do uzyskania wiążącego rozstrzygnięcia danej sprawy przez Sąd,*

W wyroku z dnia 24.10.2007 r. w sprawie o sygn. akt SK 7/06 Trybunał podkreślił również znaczenie *prawa do odpowiedniego ukształtowania ustroju i pozycji organów rozpoznających sprawy.*

Bezsporne jest, że z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP wynika jednoznacznie wola prawodawcy, aby prawem do sądu objąć możliwie najszerszy zakres spraw. Co więcej, z zasady demokratycznego państwa prawnego wynika dyrektywa interpretacyjna zakazująca zawężającej wykładni prawa do sądu (orzeczenia: z 21 stycznia 1992 r., sygn. K. 8/91, OTK w 1992 r., cz. I, s.82; z 29 września 1993 r., sygn. K. 17/92, OTK w 1993 r., cz. II, s.308 i n.; z 8 kwietnia 1997 r., sygn. K. 14/96, OTK ZU, Nr 2/1997, s.122).

Sposób ujęcia tego prawa wskazuje, że każdy musi mieć prawo do obrony przed Sądem swych praw.

Istotne także jest, że zgodnie ze stanowiskiem Trybunału Konstytucyjnego, wyrażonym w wyroku z dnia 17.10.2000 r. (SK 5/99, OTK ZU 2000/7, poz. 254) na prawo do sądu składa się m.in. prawo do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy przez sąd, który to warunek odnosi się do procedury i determinuje takie jej ukształtowanie, by osoby domagające się ochrony sądowej miały realną możliwość przedstawienia swoich racji, zaś gwarancje prawa do sądu powiązane być muszą z oczekiwaniami ze strony zainteresowanych obywateli, iż rozstrzygnięcie sądu będzie zgodne z treścią prawa materialnego oraz sprawiedliwe w sensie materialno-prawnym. *Podkreślenia przy tym wymaga, iż w gwarantowanym przez art. 45 ust. 1 Konstytucji prawie znajduje się ten*

szczególny aspekt, jakim jest możliwość przewidywania w granicach prawa korzystnego dla siebie rozstrzygnięcia.

Stosownie do art. 77 ust. 2 Konstytucji RP, **ustawa nie może nikomu zamykać drogi sądowej dochodzenia naruszonych wolności lub praw.** Zasada ta daje gwarancje do zweryfikowania powodów i zasadności podjętej, decyzji przyjętych za podstawę orzeczenia. (*Skrzydło Wiesław; Komentarz Zakamycze 2002; Komentarz do art. 77 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, [w:] W. Skrzydło, Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz, Zakamycze, 2002, wyd. IV.*). *Ważne znaczenie ma także ust. 2 omawianego artykułu, a jego istota polega na tym, że żadna ustawa nie może zamykać nikomu sądowej drogi dochodzenia naruszonych wolności i praw. Zakaz ten jest wytyczną działania dla ustawodawcy na przyszłość, iż zakazów tego rodzaju wprowadzać nie można. Ma on także znaczenie i wobec prawa obowiązującego, jeśli zawiera ono tego rodzaju zakazy, gdyż podlegają one uchynieniu jako sprzeczne z Konstytucją. Utrzymywanie tego rodzaju zakazów nie tylko byłoby sprzeczne z art. 77, ale i z konstytucyjnym prawem obywatela do sądu.*

Oprócz tego, zauważyć należy, że w ślad za art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw.

Tymczasem przepis art. 8 ust. 2 pkt 1 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych z dnia 11 września 2003 r. zamyka Skarżącemu drogę sądową pozbawiając go konstytucyjnego prawa do sądu oraz wprowadza – wbrew zasadzie proporcjonalności wynikającej z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP - ograniczenie w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i prawa, pomimo tego, że nie jest ono konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób.

W nawiązaniu do wyżej przedstawionych przepisów Konstytucji RP podkreślić należy, iż nie można mówić o różnicowaniu obywateli ze względu na ich dostęp do sądów. Działanie takie ugruntowane praktyką sądów, prowadzi do nieposzanowania najważniejszego prawa człowieka, jaką jest niewątpliwie jego godność. (II CSK 269/07 wyrok SN 2007.10.02 LEX nr 315849...) 2. *Stosownie do treści art. 30 Konstytucji RP,*

przyrodzona i niezbywalna godność człowieka jest nienaruszalna, a jej poszanowanie i ochrona jest obowiązkiem władz publicznych. Obowiązek ten powinien być realizowany przez władze publiczne przede wszystkim tam, gdzie Państwo działa w ramach imperium, realizując swoje zadania represyjne, których wykonanie nie może prowadzić do większego ograniczenia praw człowieka i jego godności, niż to wynika z zadań ochronnych i celu zastosowanego środka.

Mając na uwadze powyższe przepisy, zdaniem Skarżącego, ocena Naczelnego Sądu Administracyjnego nie zasługuje na aprobatę, a stanowisko przyjęte w orzeczeniu Trybunału Konstytucyjnego z 1998 r. winno zostać poddane weryfikacji. Z tego powodu, niezbędne jest również bezpośrednio odwołanie się do treści tego wyroku.

Przede wszystkim, nie można uznać za trafne odmówienie prawa do sądu z tej przyczyny, że sprawy wyznaczenia (zwolnienia) lub przeniesienia na stanowisko służbowe żołnierzy należy odróżnić od spraw związanych ze zwolnieniem lub powołaniem do służby wojskowej. W ocenie Trybunału, pierwsze z wymienionych spraw „nie wiążą się w sposób bezpośredni z realizacją konstytucyjnych wolności i praw człowieka i obywatela. Decyzje w tych sprawach dotyczą natomiast uprawnień w ramach stosunku służbowego żołnierzy zawodowych.”

Takie przyjęcie jest niezrozumiałe, albowiem **zarówno wyznaczenie (zwolnienie) jak i przeniesienie na stanowisko służbowe wiąże się w sposób bezpośredni z realizacją podstawowych wolności i praw człowieka i obywatela, a nie dotyczy jedynie uprawnień w ramach stosunku służbowego.** Skoro bowiem wymienionym wyrokiem Trybunał uznał, że odmówienie prawa do sądu w sprawach związanych z powołaniem i zwolnieniem do służby wojskowej narusza konstytucyjne prawo do sądu, to tym samym osoba, która wstąpiła w taki stosunek służbowy, powinna mieć zapewnioną możliwość jak najszerszej weryfikacji uprawnień wynikających z tego stosunku, zwłaszcza w zakresie możliwości jej przeniesienia lub zwolnienia ze stanowiska służbowego. Fakt wstąpienia do służby wojskowej z całą pewnością nie powinien przecież umniejszać uprawnień Skarżącego w ramach tego stosunku służbowego.

Ponadto, mając na względzie fakt, że zgodnie z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd a podmiotem tego prawa jest każda jednostka niezależnie od tego czy jest „zwykłym obywatelem” czy też obywatelem znajdującym się w specyficznym stosunku służbowym (zawodowym) z Wojskiem Polskim,

to fakt nawiązania stosunku służbowego przez żołnierza zawodowego nie ma żadnego znaczenia.

Założenie Trybunału nie może znaleźć uzasadnienia również w związku z podnoszonym przez niego dopuszczalnym ograniczeniem konstytucyjnych praw i wolności na podstawie art. 31 ust. 3 Konstytucji RP. W myśl tego przepisu, ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw. **Oznacza to, że ograniczenie prawa do sądu żołnierza zawodowego może dotyczyć tylko takich sporów ze stosunku służbowego, w których ograniczenie prawa do sądu można usprawiedliwić ze względu na wartości konstytucyjne.**

Trybunał Konstytucyjny opowiedział się za dopuszczalnym ograniczeniem prawa do sądu żołnierza zawodowego w sprawach wyznaczenia, zwolnienia lub przeniesienia na stanowisko służbowe, widząc konieczność zapewnienia możliwości realizacji przez Siły Zbrojne ich zadań określonych w art. 26 Konstytucji RP. W ocenie Trybunału ograniczenie to spełnia wymaganie niezbędności w takim zakresie, w jakim jest to konieczne do zapewnienia większej mobilności i zdolności do osiągnięcia wyższych stanów gotowości wojska oraz w celu spójnego i sprawnego działania Sił Zbrojnych.

Przede wszystkim podkreślić należy, że Skarżący nie kwestionuje konieczności zapewnienia bezpieczeństwa i porządku publicznego publicznego poprzez ograniczenia konstytucyjnych praw i wolności – co do zasady. Jednak w przedmiotowej sprawie trudno przyjąć, żeby brak możliwości złożenia skargi do sądu administracyjnego w sprawie wyznaczenia, przeniesienia i zwolnienia ze stanowiska służbowego miało zapewnić realizację wartości konstytucyjnych, których ochronę zapewnia ww. art. 26 Konstytucji. **Zauważyć bowiem należy, że aktualny tryb procedury administracyjnej - również tej wykonywanej w ramach żołnierskiego stosunku służbowego - daje ustawodawcy możliwość takiego ukształtowania procedury administracyjnej związanej z przenoszeniem na stanowiskach służbowych, która w żadnej mierze nie wpłynie na obniżenie mobilności i zdolności do osiągnięcia wyższych stanów gotowości wojska, ani nie ograniczy sprawnego działania Sił Zbrojnych. Przedmiotem rozpoznania przez sąd administracyjny będzie jedynie ocena, czy w sprawie przeniesienia na inne stanowisko służbowe została zachowana określona prawem procedura.**

Aktualnie obowiązujące przepisy prawa wskazują jednoznacznie, że dla zapewnienia wszystkich wyżej wymienionych celów konstytucyjnych nie ma potrzeby ograniczania konstytucyjnego prawa do sądu, które z założenia ma charakter ostateczny i wyjątkowy. Jest to bowiem możliwe środkami zwykłej ustawy bez szczególnego ograniczania żołnierzy w prawie do weryfikowania podstaw prawnych decyzji o charakterze administracyjnoprawnym, które przesądzają o danym stanowisku służbowym. Nie ma potrzeby szczególnego zasłaniania się przez ustawodawcę szczególnymi „potrzebami Sił Zbrojnych”. Takie potrzeby byłyby zrozumiałe w sytuacjach związanych z koniecznością podjęcia bezpośrednich działań zbrojnych, jednak nie mają one realnego uzasadnienia kiedy to decyzje te de facto dotyczą jedynie przeniesienia żołnierza na inne stanowisko służbowe. Zdaniem Skarżącego wystarczające jest, żeby w oparciu o obecnie obowiązujące przepisy postępowania administracyjnego uwypuklić, że decyzja w sprawie przeniesienia żołnierza na inne stanowisko służbowe ma z założenia nadany rygor natychmiastowej wykonalności. Wówczas żołnierz, nie może uchylić się od wykonania takiej decyzji - rozkazu przełożonego. Jest nim wtedy bezwzględnie związany i poddany rygorom i ograniczeniom, które wiążą się jego niewykonaniem. Dopiero w razie skutecznego skorzystania z przyznanego mu uprawnienia do wniesienia skargi do sądu administracyjnego mógłby on złożyć wniosek o wstrzymanie wykonalności takiej decyzji. Za pomocą przekazanych mu instrumentów, zanim sprawa nie zostanie rozstrzygnięta przez sąd, będzie miał obowiązek wykonywać nałożonego przez niego obowiązki. Przyjęcie takiego trybu w żaden sposób nie umniejszałoby mobilności czy sprawności działania sił zbrojnych a zapewniłoby możliwość skorzystania przez żołnierza z prawa do sądu.

Dodatkowo, przy okazji wdrożenia przedstawionego powyżej rozwiązania, można zwrócić ustawodawcy uwagę na dopuszczalność rozróżnienia sytuacji, w których dochodzi do wyznaczenia, przeniesienia lub zwolnienia ze stanowiska służbowego. Z jednej strony można stosować tryb ograniczający prawo do sądu jedynie dla decyzji, które są podejmowane w związku z rzeczywistym konfliktem zbrojnym, tzn. „na polu walki”, kiedy to rzeczywiście jest to niezbędne dla zapewnienia mobilności i sprawności Sił Zbrojnych; z drugiej jednak – nie ograniczać prawa do sądu i weryfikowania decyzji wydawanych w tym przedmiocie w czasie pokoju, kiedy to decyzje mają niejako charakter „kadrowy” przy zastosowaniu przepisów postępowania administracyjnego. W ostatnim przypadku nie należy pozbawiać żołnierzy prawa do kontroli sądowej takich decyzji, albowiem brak takiej kontroli skutkuje pojawieniem się sytuacji patologicznych, w których organ ten widząc, że

nie podlega żadnej kontroli, w sposób dowolny i niekoniecznie związany z potrzebami sił zbrojnych, kreować stosunek służbowy żołnierza w ramach sił zbrojnych.

W ocenie Skarżącego – niezależnie od zarzutów wskazanych powyżej - ponowna weryfikacja ograniczenia prawa do sądu jest niezbędna również dlatego, że treść ww. wyroku dotyczy przepisów już nieobowiązujących. Poza tym, od daty tego orzeczenia upłynęło ponad 10 lat i stanowisko w nim przyjęte należy zweryfikować w odniesieniu do orzecznictwa, które nagromadziło się przez ten czas.

Jedynie na marginesie powyższego, wskazać należy na wyraźną potrzebę zapewnienia prawa do skargi do sądu administracyjnego żołnierzom na decyzje wydawane w sprawach wyznaczenia, przeniesienia i zwolnienia ze służby wojskowej. Stosownie do art. 8 ust. 1 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych w tego typu sprawach stosuje się przepisy procedury administracyjnej, natomiast „organom administracji wojskowej” jej stosowanie nastęrcza wiele problemów. Wskazać przy tym należy na sytuację prawną Skarżącego, którego praktyczne skorzystanie z zaskarżonego przepisu art. 8 ust. 2 pkt 1 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych doprowadziła do wniesienia niniejszej skargi.

Decyzją ostateczną z dnia .12.2008 r. – rozkazem personalnym Nr (punkt) Dowódca Wojsk Lądowych z dniem .01.2009 r. zwolnił Skarżącego z dotychczas zajmowanego stanowiska służbowego i wyznaczył mu stanowisko: Oficera Sekcji

Jednocześnie w obrocie prawnym istniała już wcześniej wydana decyzja Dowódcy Wojsk Lądowych – rozkaz nr z .05.2007 r. na mocy którego Skarżący został już zwolniony z takiego samego stanowiska służbowego. W tej sytuacji, w obrocie prawnym istniały dwa akty prawne dotyczące wyznaczenia stanowiska służbowego dla Skarżącego. Jednoznaczne więc jest, że doszło do naruszenia art. 156 § 1 pkt 2 i 3 kodeksu postępowania administracyjnego.

Wydane decyzje pozostawały również w sprzeczności z art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 11.09.2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, albowiem wbrew określonemu w nim obowiązkowi zostały wydane bez aktualnej opinii służbowej.

Pomimo tego każdorazowo odwołanie do właściwego organu nadrzędnego kończyło się utrzymaniem w mocy decyzji I instancji. Domniemywać bowiem należy, że organy

odwoławcze miały pewność, że przepis art. 8 ust. 2 pkt 1 chroni ich działanie przed możliwością weryfikacji ich decyzji przez niezawisły i niezależny sąd administracyjny.

Mając na uwadze przedstawione powyżej okoliczności, stwierdzić należy, iż kwestionowany przepis art. 8 ust. 2 pkt 1 ustawy z 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych narusza prawo Skarżącego do sądu wyrażone w art. 45 ust. 1 i art. 77 ust. 2, a także art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z 2 kwietnia 1997 r.

W tym stanie rzeczy, Skarżący wnosi jak na wstępie.

adw. Robert Wrzesiński

Załączniki:

- pełnomocnictwo,
- 4 odpisy skargi,
- postanowienie NSA z .06.2010 r. w sprawie o sygn. akt